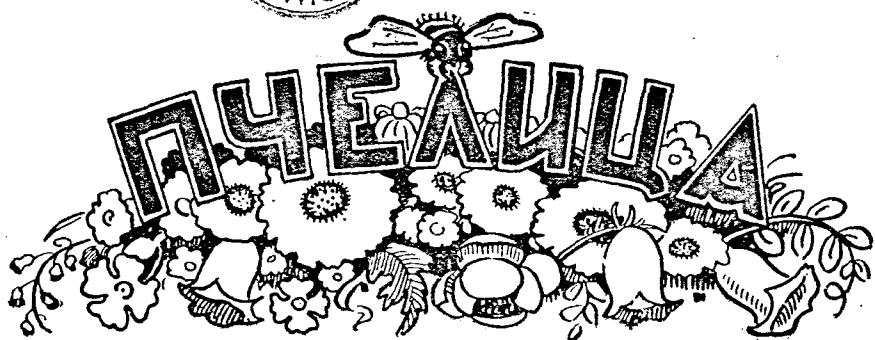

ПЧЕЛИЦА

ГРОЗДОБЕРЪ

Година пета.

Ноемврий

Книжка 2.

Лакомчо.

(Гледай началната картинка.)

Златна пчеличке,
мила сестричке,
що ти е пѣсень
въ тазъ късна есень?

Ела съ другари
млади и стари,
че гроздобера
почна отъ вчера.

Ехъ да е, мамо,
ядене само,
цѣлъ день бихъ яло,
цѣла нощъ спало!

Дора Габе

Неочакваниятъ князь.

(Приказка).

Имало едно време единъ царь и една царица. Тѣ много скърбѣли, че нѣмали деца. Единъ день царьтъ тръгналъ да обиколи царството си. Ходилъ, обикалялъ и следъ четири години се върналъ.

На връщане ожеднялъ. Но било равна поляна. Слугитѣ обикаляли, търсили вода — никаде не намѣрили. Царьтъ тръгналъ самъ да търси вода. Не изминалъ сто крачки и съзрѣлъ единъ чуденъ шадраванъ. Въ него плувала една златна чаша. Царьтъ посегналъ да я хване, но тя, като жива, отскочила на вжтре.

— Поврага ти чашата! — извикалъ царьтъ. — И безъ чаша ще се напия.

Навелъ се надъ водата и почналъ жадно да смучи. Напилъ се, рекълъ да вдигне глава — неможе. Разсърденъ той извикалъ:

— Кой е тамъ? Пустни ме веднага!

— Азъ съмъ, — отвърналъ единъ гласъ отъ водата.

Това билъ Кошней, царьтъ на подземнитѣ страни.

— Ще те пусна, ако обещаешъ да ми дадешъ това, което, безъ да знаешъ си оставилъ у дома и което безъ особена радостъ ще видишъ, — интъкъ, ще те завлека въ подземното мое царство.

Царьтъ се вгледълъ въ бистрата вода и видѣлъ едно чудовишно лице съ две зелени очи, голѣми уста, и голѣми щипки, като на рацитѣ, които здраво стискатъ брадата му.

— Съгласенъ съмъ! — казалъ царьтъ, безъ да помисли какво може да е оставилъ въ кѣши. Чудовището се засмѣло и се изгубило въ дълбокитѣ води. И веднага шадравана, златната чаша и всичко наоколо се изгубило. Царьтъ продължилъ пѣтя си съ своята стража.

Скоро той стигналъ въ столицата си. Народътъ излѣзълъ да посрѣщне обичния си царь. Царьтъ преминалъ всички улици и нерадостно влѣзълъ въ своя палатъ. Отвѣнъ го посрещнала царицата съ малко дете на рѣка.

Царьтъ си казалъ: „Ето що съмъ оставилъ у дома безъ да зная. Ето що обещахъ на водното чудовище“.

Той взелъ детето отъ рѣцетѣ на царицата, занесълъ го въ люлката и се загледалъ въ очитѣ на детето.

Дълго време царьтъ билъ огриженъ и печаленъ. Страхувалъ се да не дойде ненадѣйно Кошней и вземе детето. Минали седмици, минали месеци, минали години. Князътъ, когото кръстили „Неочакванъ“, станалъ красивъ момъкъ. Царьтъ все не забравялъ обещанието си. И единъ день открилъ мѣката си на княза.

— Не тѣжи, татко! - весело отвърналъ князътъ. — Азъ не се страхувамъ отъ твоего обещание. Азъ ще намѣря начинъ да заставя Кошней да се отка-

же отъ правата си надъ мене. Азъ тръгвамъ и ако до две години не се върна, да знаете, че съмъ победенъ отъ него. Все пакъ, азъ се надѣвамъ, че скоро ще се върна.

Царьтъ далъ на княза здраво оръжие, а царицата окачила на шията му единъ златенъ кръстъ. Сбогували се и неочакваниятъ князь отпътувалъ.

Пътувалъ четири дена и стигналъ брѣга на океана. На пѣсъка видѣлъ прострѣни дванадесетъ малки ризки. Огледалъ се да види чии сж тия ризки — никого не видѣлъ. Недалечъ отъ брѣга плували дванадесетъ бѣли лебеди.

Князьтъ взелъ една ризка и се скрилъ задъ едно дърво да види кой ще дойде да потърси тая ризка. Следъ малко лебедитѣ излѣзли на брѣга и веднага се обърнали на дванадесетъ красиви момичета. Единадесетътъ си взели по една ризка и избѣгали, а дванадесетото завикало съ милъ гласъ:

— Неочакваний княже, дай ми ризката. Ще ти бжда много признателна.

Князьтъ подхвърлилъ ризката и момиченцето се облѣкло. То било чудно хубава мома. Обърнала се къмъ него и казала:

— Благодаря ти, милый княже, че ме послуша. Азъ съмъ дъщеря на Кошней, — царьтъ на подземнитѣ области. Татко ми те отдавна чака. Лошо ти се кани. Но не се страхувай. Азъ ще те науча какво да правишъ. Иди и му се поклони. Не слушай заканитѣ му. Той е добръ. Скоро забравя всичко.

И княгинята ударила съ кракъ земята. Подъ тѣхъ се разтворила широка врата за подземното царство. Тѣ тръгнали мълчишката. Скоро стигнали вълшебния дворецъ на подземното царство. Той билъ много поблескавъ отъ слънцето, та освѣтявалъ цѣлата подземна вжтрешность.

(Следва).

Радостъ.

— Мамо, мамо, днесъ научихъ,
какъ се пише буква „а“
и че съ нея, мила мамо,
свършва думата „жена“.

Бати, кака все ми казватъ:
„Малка, глупава глава!“ . .
Глупава ли?! Знамъ да пиша
малко и голѣмо „а“.

Знамъ и да рисувамъ конче
и задъ него планина! . .
Мамо, мамо и тя свършва
пакъ съсь малка буква „а“.

Стефанъ Ив. Стояновъ.

Безкрайна приказка.

Единъ царъ много обичалъ приказкитѣ. Съ захласть слушалъ той кога му разказватъ приказки. Мжчно му ставало дори, щомъ свършила приказката. Затова той издалъ заповѣдь: „Ще наградя много оно-гова, който ми разкаже приказка безъ край.“

Изредили се много разказвачи, но царьтъ не харесвалъ ни една приказка. Единъ день дошълъ при него единъ старецъ на име Хаджи Бимба. Той казалъ, че знае една безкрайна приказка.

— Разказвай да чуя и тебе, казалъ царьтъ.

— Великий надъ великитѣ царе, — започналъ Хаджи Бимба. Имало една земя много по-широка и по-голѣма отъ твоята. Царьтъ на тая земя ималъ една голѣма, много голѣма нива. Далъ Богъ добра жетва, че царьтъ напълнилъ една житница дълга десетъ километра, а широка петъ. Тя била затворена отвредъ. Майсторитѣ недогледали добре, та оставили на покрива ѝ една дупка, колкото малкото ти прѣстче да се провере. Единъ день небето се заоблачило, слънцето се скрило задъ черъ облакъ, а дъждъ не валѣлъ. То било облакъ отъ скакалци.

— Е, — казалъ царьтъ, — и тази приказка излезе като другитѣ. И тя се свърши скоро-скоро.

Но Хаджи Бимба продължилъ:

— Скакалцитѣ кацнали върху житницата. Съгледали дупката, та се изредили да ядатъ жито. Влѣзълъ единъ скакалецъ, грабналъ едно зърно и излѣзълъ.

Влѣзълъ другъ — грабналъ зърно и излѣзълъ. Влѣзълъ трети — грабналъ зърно и излѣзълъ. . .

— Добре, казалъ царьтъ, — разбрахме, че се изредили всички скакалци единъ следъ другъ, вземали си по зърно и излизали. Е, какво станало после?

— Великий царю, отговорилъ Хаджи Бимба, какво станало после, ще видимъ по-нататъкъ. Но единиятъ скакалецъ не излѣзълъ, дошълъ другъ — грабналъ зърно и излѣзълъ; дошълъ другъ — грабналъ зърно и излѣзълъ. . .

И така Хаджи Бимба постоянно повтарялъ:

— Дошълъ единъ скакалецъ, грабналъ зърно и отлетѣлъ; дошълъ другъ, — грабналъ зърно и отлетѣлъ...

Цѣла година все това повтарялъ. Омръзнало на царьтъ да слуша, та попиталъ:

— Има ли още много скакалци?

— Има още двадесетъ и два билиона, седемнадесетъ милиарда, триста милиона, седемстотинъ хиляди и деветстотинъ деветдесетъ деветъ скакалеца.

Царьтъ припадналъ отъ мъжа. Изнесли го на прохлада, а Хаджи Бимба получилъ обещаната награда.

Превелъ отъ сръбски: М. Д. Н-въ

Селянинъ и дяволъ.

Имало едно време единъ селянинъ. За него казвали, че билъ много уменъ и хитъръ.

Единъ день селянинътъ сѣлъ на нивата си. Почнало да се мръква и той се заприбиралъ за въ къщи. Изведнажъ той забелѣзалъ въ средата на нивата си купчина разгорѣни въглища. Наближилъ ги и видѣлъ, че на тѣхъ седи единъ черъ дяволъ.

— Ти седишъ върху съкровище, — казалъ селянинътъ.

— Да, отвърналъ дяволътъ. — Съкровище отъ злато и сребро, каквото ти не си виждалъ до сега.

— Но то е въ моята нива, затова е мое, казалъ селянинътъ.

— Твое ще е, ако две години подредъ ми давашъ половината отъ плода на нивата си, — казалъ дяволътъ.

— Добре, — казалъ селянинътъ. — Но да не се караме при дѣлбата, нека отсега си кажемъ кой кое ще вземе — което е подъ земята, или надъ земята.

— Това се харесало на дявола и той прегложилъ да му се даде това, що е надъ земята.

Селянинътъ посялъ нивата съ цвѣкло. По жътва дошълъ дяволътъ да си прибере своето. Намѣрилъ жълти, повѣхнали листа. А селянинътъ, засмѣнъ до уши прибралъ цвѣклото.

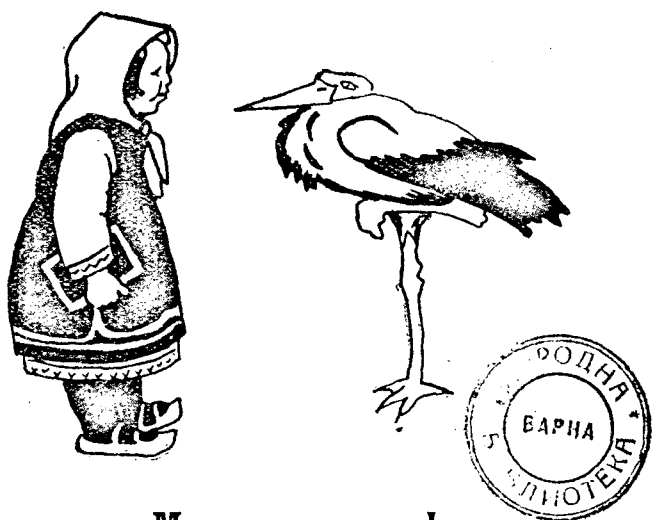

— Този пжтъ ти спечели, — казалъ дяволътъ. — За идущата година азъ ще взема, което е подъ земята.

— Съгласенъ съмъ, — отговорилъ селянинътъ и посѣлъ жито. По жътва селянинътъ прибралъ класоветъ, а на дявола далъ коренитъ и цѣлото стърнище. Разсърдилъ се дяволътъ, избѣгалъ и се скрилъ въ една скалиста пещера.

— Така трѣбва да се надхитриватъ хитритъ, — казалъ селянинътъ и си прибралъ съкровището.

Преразказалъ Здравецъ.

Много здраве!

Сбогомъ съ здраве, щърко шаренъ,
Сбогомъ и на добъръ часъ.
Бѣше ни приятель харенъ,
Но вечъ бѣгашъ ти отъ насъ.

Тукъ настана кална есенъ,
Всичко се съ слана покри;
Нигде се не чува пѣсенъ,
Тегота навредъ цари.

Много здраве, щърко мили,
На горещитѣ страни;
При арапчетата малки
Ти за насъ си пакъ спомни.

Но когато Слънчо грѣине
И по нашитѣ мѣста,
Донеси ни, щърко шаренъ,
Пѣсни, радостъ, пролѣтъта!

Недѣлчо Тинчевъ.

Насѣкомитѣ наесень.

отъ Евг. Шведеръ.

Дойде есенъта. Небето потъмнѣ, западаха желтитѣ листа, птицитѣ потеглиха на югъ. Насѣкомитѣ се изгубиха: млѣкнаха музикантитѣ-шурци, скриха се красивитѣ пеперудки. Есенъта носи смъртъ на повечето насѣкоми. Нѣкои отъ тѣхъ, като брѣмбари, бубулечки, пчели и др. се хранятъ съ сока на цвѣтята, други търсятъ зелени листа, трети изсмукватъ сокъ отъ стеблата, а понеже презъ есенъта не намиратъ храна, голѣма частъ отъ тѣхъ измиратъ отъ гладъ.

Насѣкомитѣ измиратъ не само отъ липса на храна, но и отъ студа и дъжда. Тѣ се завиратъ въ цепнатинитѣ на дърветата, въ хралупитѣ и умиратъ.

Нѣкои насѣкоми пъкъ се завиратъ въ тихи, закъжтани мѣста и тамъ прекарватъ зимния студъ. И на пролѣтъ, едва слънце пекне, тѣ пакъ излизатъ отъ скривалището си.

Но отде се взиматъ пъкъ тия насѣкоми, които на есенъ измиратъ? Човѣкъ би помислилъ, че щомъ веднажъ измратъ, тѣ ще се изгубятъ за винаги. Така би било, ако майкитѣ не се грижеха за продължението на своя родъ. Тѣ снисатъ презъ лѣтото яйца въ такива мѣста, гдето личинкитѣ, които се излюпватъ отъ тѣхъ ще намѣрятъ достатъчно храна. Напр. брѣмбарътъ-гробаръ снася яйцата си въ тѣлото на умрѣли животни, майския брѣмбаръ — въ полската и ливадна пръстъ и т. н.

По такъвъ начинъ насѣкомитѣ не изчезватъ, а продължаватъ рода си дълги и дълги години.

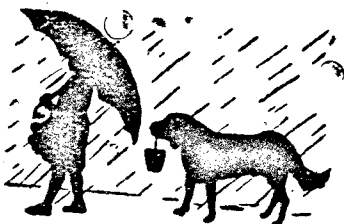
Доброто куче.

Момиченцето на единъ рибаръ играело край морския бръгъ. Веднага се появила буря. Морето се разсърдило — развълнувало се. Вълнитѣ едно биели бръга. Една силна вълна грабнала момиченцето и го отнесла вжтре. То викало за помощъ, но никой не чулъ слабото му гласче.

Кучето на рибаря чуло гласа на детето и се спуснало въ морето. То захапало дрехата на момиченцето и заплувало къмъ бръга. Сложило детето на пѣска и заблизило лицето му съ топлия си езикъ.

Ето, то лае сега и вика за помощъ. Рибарьтъ ще чуе жалния му лай и ще дойде да прибере детето си.

Момиченцето дълго ще помни и обича доброто и вѣрно куче.

ЛУДОРИИТЪ НА МИРЮ - НЕМИРЮ.

Смѣхъ ме хваща, щомъ си спомня
 Тазъ история чудата
 За немирникъ Мирю наши,
 Що децата все изплаши.
 Той не слуша ни учителъ,
 Нито татко нито мама.
 Сутринъ стане — не се мие,
 Не се се моли, не се реши,
 Надве-натри се облича —
 Ученикъ се ужъ нарича.
 А да учи не желае,
 За книгитѣ си нехае.
 Кой го види му се смѣе.
 Мирю нашъ пъкъ се гордѣе,
 Че катъ него скитникъ волень
 Нѣма нигде по-доволенъ.
 Цѣлъ день лази по дървета,

Хваща птички и гарджета,
 Лови жаби изъ реката,
 Гони лудо съ тѣхъ децата.
 „Срамота е! — вика татко, —
 Позапри се, слушай малко!
 Погледни си ти акрани —
 Все добри и най-избрани.
 Само ти ли на децата
 Присмѣхъ станалъ си въ махлата?“
 Па го видишъ — позапрѣлъ се,
 А следъ мигъ едничѣкъ само,
 Татко катъ отmine тамо,
 Мирю нашъ пакъ немирува,
 Немирува и лудува.
 Тозъ подгони, другъ захване,
 Затече се — лошо падне.
 Колѣното си ударилъ,
 Отъ носа му кръвъ закапе,
 На главата му пѣкъ буца. —
 Едва ходи, едва куца.
 Зарадъ тозъ немирникъ Мирю —
 Съ прѣкоръ кръстенъ той Немирю, —
 Ще разкаже тука баба,
 Макаръ стара и още слаба,
 Да го чуютъ и научатъ
 Де що има по земята
 Мили хубави дечица —
 Абонати на „Пчелица“. (Следва).

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

Есенна тжга.

Опустѣ гората
Опустѣ полето.
Птички отлетѣха
Далечъ задъ морето.

Само гарванѣ грачи,
Често дъждъ вали,
Тамъ врабецъ се сгушилъ
Подъ стрѣха стои.

Димитъръ Георгиевъ
уч. IV. отд. — Варна.

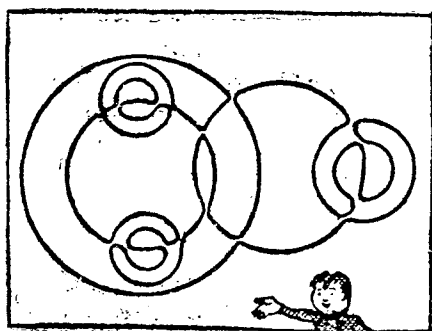
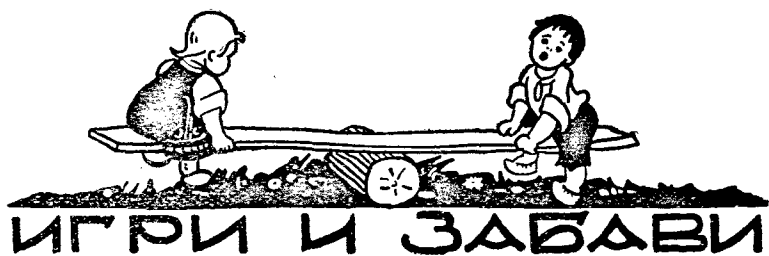
Юнакъ Начко.

(По картинкитѣ въ кн. 1).

Юнакъ бѣше нашъ Начко. Често обичаше да вземе дълга прѣчка, да я яхне и да я кара като конь. Но ето, че за Сурваки татко му му подари конче. Каква радостъ бѣше за него. Като се качеше и като се засили, хопъ на земята, съ главата надолу. Лошъ край, но щомъ станеше и се заемаше за друга гимнастика. Единъ день сложи на два стола една прѣчка и прави гимнастика, като голѣмитѣ момчета на паралелката. Другъ пжтъ се качилъ на облегалата на двата стола, изправилъ се и като скръстилъ ржце вика: „Вижте, не съмъ ли юнакъ.“ Въ тоя моментъ столоветѣ се подхлѣзватъ и нашъ Начко се намира на пода съ краката нагоре. Доста се бѣше ударилъ, но който самъ се удари не плачи, казва моята майка. Така завършваха винаги юначествата на нашъ Начко.

Михаилъ Г. Даскаловъ

уч. II отдѣление училище „Св. Климентъ“ — Варна.

Ето ви единъ магьос-
никъ. Той ви кани да
му намѣрите началото
и края на тая
фигурка.

Решения и отговори.

1. Изпуснатитѣ думички въ стихотворението „Есень“ сж:
Парцалива, рони и листата.

Вѣрно сж отговорили: 1) Петъръ Загорски, уч. IV. б. отд. въ уч-ще Св. Сава II — Варна, 2) Иванка Христова уч. IV а. отд. въ уч-ще „Св. Климентъ“ — Варна. — На тѣхъ се дава обещаната награда — една хубава картина.

2. Отговорътъ на първата задача е: **дѣдо, баща и синъ.** Тримата изяли по едно яйце, затова останало едно.

Рѣшили сж: 1) Емилия Д. Стоянова уч. II отд. уч-ще „Св. Климентъ“ и 2) Сийка Христова уч. IV отд. сжщото уч-ще.

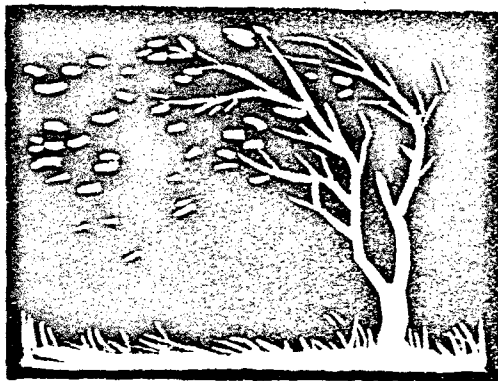
3. Отговорътъ на втората задача: тримата взели по една ябълка, а четвъртия взелъ ябълката съ кошницата заедно.

4. **Гатанката.** — Ножицитѣ.

Листата падатъ.

Есенната слана попари всичко. Цвѣтя, листа и трева пожълтѣха. Като прелетнитѣ птички, капаятъ жълтитѣ листенца, Глухо и тжно е въ гората. . .

Ето какъ децата отъ едно отдѣление направиха тази картинка отъ цвѣтна хартия: Върху тъмно синя хартия се налепа дървото отъ кафява хартия, а листата отъ оранжева. Направете си я и вие, деца!

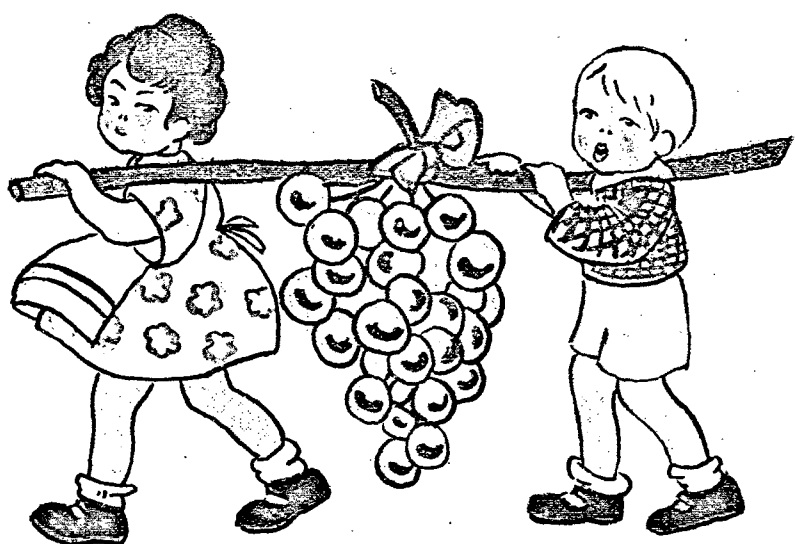
Най-хубавъ разказъ за Юнакъ Начко написа Михаилъ Г. Даскаловъ уч. II отд. „Св. Климентъ“. Пращаме на Михаилчо една хубава картина и го поздравяваме.

Хубави разкази получихме и отъ: Юрданка Стоянова уч. IV отд. у-ще „Антимъ I,“ Милчо Абаджиевъ отъ с. Белево и др. но Мих. Г. Даскаловъ изпревари всички, затова и нему се падна подаръка.

Редакторъ Мих. Д. Николовъ.

Издава: Книжарница „Образованке“ — Варна.

Одобрено отъ М. Н. Просвѣта съ № 4051 отъ 1915 г.

Издава книжарница „Образование“ Варна

Лито „Ярмолинский“ М. Милчевъ — Варна.